

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (developmental research) เพื่อสร้างแบบประเมินภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. เด็กที่มีภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สัมผัสอายุ 3-5 ปี ที่เข้ารับบริการที่คลินิกกิจกรรมบำบัด ศูนย์บริการเทคนิคการแพทย์คลินิก คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ศูนย์กระตุ้นพัฒนาการเด็กสเปเชียล ซายด์ เซ็นเตอร์ (ภาคเหนือ) และสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
2. เด็กปกติที่มีอายุ 3-5 ปี ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. เด็กที่มีภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สัมผัสอายุ 3-5 ปี ที่เข้ารับบริการที่คลินิกกิจกรรมบำบัด ศูนย์บริการเทคนิคการแพทย์คลินิก คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ศูนย์กระตุ้นพัฒนาการเด็ก สเปเชียล ซายด์ เซ็นเตอร์ (ภาคเหนือ) และสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 คน

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

- มีภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สัมผัสจากที่ผู้วิจัยได้สอบถามนักกิจกรรมบำบัดประจำตัวเด็ก และใช้การคัดกรองจากแบบประเมิน Sensory Processing Checklist ร่วมกับสังเกตพฤติกรรมเด็กขณะทำกิจกรรมเป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อสังเกตการตอบสนองต่อการรับรู้สัมผัส

- สามารถเข้าใจคำสั่งง่าย ๆ และตอบสนองต่อคำสั่งได้
- ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

2. เด็กปกติที่มีอายุ 3-5 ปี ที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนวัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 คน

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

- ไม่มีภาวะหลีกเลี่ยงหนึ่ต่อการรับรู้สัมผัสจากผู้วิจัยได้สอบถามครูประจำชั้นของเด็ก และใช้การคัดกรองจากแบบประเมิน Sensory Processing Checklist ร่วมกับสังเกตพฤติกรรมเด็กขณะทำกิจกรรมเป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพื่อสังเกตการตอบสนองต่อการรับรู้สัมผัส

- ยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

- มีอายุ และเพศที่ตรงกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีภาวะหลีกเลี่ยงหนึ่ต่อการรับรู้สัมผัส ณ วันที่ประเมินเพื่อนำมาจับคู่กัน (matched group)

เกณฑ์การคัดออกจากกลุ่มตัวอย่าง

- ไม่สามารถทำการประเมินได้จนสิ้นสุดกระบวนการ

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

ก่อนดำเนินการวิจัย ได้นำโครงร่างวิจัยเสนอผ่านคณะกรรมการจริยธรรมของคณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และก่อนทำการศึกษาผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้ปกครองของเด็กที่ให้ข้อมูลทราบถึงสิทธิที่จะเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมการวิจัยตามความสมัครใจ การปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลไม่ได้มีผลต่อการรับการรักษาใด ๆ แก่เด็กที่อาสาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ให้ข้อมูลมีสิทธิ์เปลี่ยนใจในระหว่างการศึกษา สามารถถอนตัวได้ตลอดเวลาโดยไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อการใช้บริการข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลขณะบันทึกวิดีโอจะไม่ถูกเปิดเผย เมื่อผู้ให้ข้อมูลยินยอมเข้าร่วมวิจัยจึงลงนามเป็นลายลักษณ์อักษรในเอกสาร และเมื่อทำการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากผู้เข้าร่วมวิจัยจะถูกทำลายทิ้ง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ระยะ ซึ่งอิงตามขั้นตอนการสร้างและพัฒนาแบบประเมินของ ดร.เจอร์รี่ เบนสัน และ ดร. ฟลอเรนซ์ คล้ากค์ ในปี ค.ศ. 1982 ในระยะที่ 1 และ 2 ดังนี้

ระยะที่หนึ่ง

1. กำหนดโครงสร้างด้านเนื้อหาของแบบประเมิน โดยการค้นคว้าข้อมูลและ ทบทวนวรรณกรรมในเรื่องของการนิยามคำจำกัดความ และลักษณะของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องของ ภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สีกสัมผัส ของดร.เอ จิน แอร์ ในปี ค.ศ.1988 วิลบาร์เกอร์และ วิลบาร์เกอร์ในปีค.ศ.1991 และ รอยซินและเลนในปีค.ศ.1991 จากนั้นทำการเลือกลักษณะของ แบบประเมิน ซึ่งแบบประเมินภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สีกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ที่ผู้วิจัย จะสร้างขึ้นนี้ เป็นแบบประเมินที่เช็กพฤติกรรมแสดงออกของเด็กจากการลงมือกระทำ หรือถูก กระทำในแต่ละกิจกรรมประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระยะที่สอง

1. เลือกกิจกรรมประเมินจากการทบทวนวรรณกรรมโดยเอาโครงสร้างและหลักการ จากกิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สีกสัมผัสของ บันดี เลน และเมอร์เรย์ ในปี ค.ศ. 2002 ร่วมกับการดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยซิน และฟอร์จูน ในปี ค.ศ. 1990 โดยเนื้อหาส่วนแรกมีลักษณะเด่นในการอธิบายตัวกิจกรรมที่นักกิจกรรมบำบัดใช้ในการ รักษาภาวะดังกล่าว ซึ่งกิจกรรมบางอย่างนักกิจกรรมบำบัดไทยนำมาใช้ในการประเมินภาวะ ดังกล่าวด้วย เนื้อหาส่วนที่สองบอกถึงลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงภาวะดังกล่าวเมื่อเข้าร่วม กิจกรรมในชีวิตประจำวัน ซึ่งลักษณะของกิจกรรมจะจัดเป็นสองกลุ่มคือ (1) กิจกรรมที่ตัวเอง เข้าไปสัมผัสกับผิวสัมผัสต่าง ๆ และ(2) กิจกรรมที่เด็กถูกสัมผัส หรือได้รับการสัมผัสจากผู้ ประเมิน การเรียงลำดับกิจกรรม ผู้วิจัยเลือกเรียงจากประสบการณ์การทำงานที่พบว่าเด็กที่มีภาวะ ดังกล่าวมักปรับตัวได้ค่อนข้างยากกับสถานการณ์ใหม่ ๆ กิจกรรมเริ่มแรกจึงเป็นกิจกรรมที่นิ่งทำ เพื่อความคุ้นเคยก่อน ต่อมาค่อยเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวผ่านผิวสัมผัส ต่าง ๆ จากนั้น ลักษณะของกิจกรรมจะค่อย ๆ เพิ่มระดับของผิวสัมผัสให้เลอะ เหนอะ มากขึ้นซึ่งเป็นผิวสัมผัสที่ เด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักที่จะหลีกเลี่ยง/หลีกหนี ได้กิจกรรมประเมินจำนวน 18 กิจกรรม ดังนี้

ชื่อกิจกรรม	แหล่งที่มา	เหตุผลในการเลือกกิจกรรม
1.หาสมบัติในกระบะ ข้าวสาร	กิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้สีกสัมผัสของ บันดี เลน และเมอร์เรย์ ในกิจกรรมควานหาของในถังผิวสัมผัสต่างๆ เช่น ถังถั่ว ถังข้าวสาร	เหตุผลที่เลือกผิวสัมผัสเป็นข้าวสารเพราะจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังกล่าวสังเกตว่าจะไม่ชอบลักษณะของข้าวสารมากที่สุดเนื่องจากข้าวสารมักติดมือได้ง่าย และใช้เวลาในการปิดออกนาน

ชื่อกิจกรรม	แหล่งที่มา	เหตุผลในการเลือกกิจกรรม
2. กุญสมบัติ	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยอิน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญ ไม่ชอบเมื่อเล่นบนพรอม	ต้องการให้ลักษณะกิจกรรมเป็นการใช้มือสัมผัส จึงปรับจากพรอมมาเป็นลักษณะของกุญขมปุย
3. ปั้นดินน้ำมัน	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยอิน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญ ไม่ชอบเมื่อร่างกายสกปรก	เหตุผลที่เลือกเป็นดินน้ำมันเนื่องจากลักษณะของดินน้ำมันเวลาปั้นไปแล้วมักจะเหนียวติดมือ ติดเล็บ ทำให้รู้สึกคล้ายกับมือสกปรก
4. เดินบนแผ่นผิวสัมผัสต่าง ๆ	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยอิน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญ ไม่ชอบเมื่อเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้าและบนพื้นทราย	ลักษณะของผิวสัมผัสที่เลือกเป็นหญ้าเทียม กระดาษทราย และพรอมตัวหอนอน เหตุผลที่เพิ่มพรอมตัวหอนอนเข้าไปเนื่องจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังก้าวสังเกตเห็นว่าเด็กบางคนไม่ค่อยชอบสัมผัสผิวสัมผัสที่มีลักษณะดังก้าว และการจัดเรียงแผ่นผิวสัมผัสให้มีการสลับตำแหน่งกันเพื่อให้สังเกตเห็นชัดเจนว่าเด็กหลีกเลี่ยงผิวสัมผัสชนิดนั้นจริงหรือไม่
5. ต่อแถวรถไฟ	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยอิน และฟอร์จูน ในหัวข้อชัดเจนเมื่อถูกกอดหรือเกาะไหล่	ต้องการลักษณะกิจกรรมที่เด็กถูกสัมผัสจากบุคคลอื่น และเป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เช่น การเกาะไหล่ต่อแถวเข้าห้องเรียน
6. แปรงตัวด้วยแปรง	กิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกเลี่ยงการรับรู้สัมผัสของ บันดี เลน และเมอร์เรย์ ในกิจกรรมใช้แปรงถูบริเวณผิวหนัง	เหตุผลในการเลือกแปรงที่มีลักษณะขนนุ่ม เนื่องจากเด็กกลุ่มดังก้าวมักหลีกเลี่ยงการสัมผัสที่แผ่วเบา และไม่ชอบให้ใครเข้าใกล้ หรือมาสัมผัสถูกตัว

ชื่อกิจกรรม	แหล่งที่มา	เหตุผลในการเลือกกิจกรรม
7. สวมรองเท้าขนปุย	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญ ไม่ชอบเมื่อใส่รองเท้าขนปุย	เหตุผลที่ปรับจากถุงเท้ามาเป็นรองเท้า เนื่องจากใส่รองเท้าเด็กส่วนใหญ่สามารถใส่เองได้ แต่ถุงเท้าเด็กบางคนยังต้องใส่ให้ จึงต้องการกิจกรรมที่เด็กเข้าไปสัมผัสผิวสัมผัสด้วยตนเอง
8. หวีผม	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญ ไม่ชอบเมื่อคนอื่นหวีผมให้	เป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่สังเกตได้ง่าย อุปกรณ์หาง่ายในคลินิก และเป็นกิจกรรมที่สัมผัสบริเวณศีรษะ เพื่อให้ครอบคลุมจากกิจกรรมอื่นที่สัมผัสบริเวณมือ และลำตัว
9. สวมหมวก	กิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกเลี่ยงการรับรู้ความรู้สึกของ บันดี้ เลน และเมอร์เรย์ ในกิจกรรมใส่หมวก	เป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่สังเกตได้ง่าย อุปกรณ์หาง่ายในคลินิก และเป็นกิจกรรมที่สัมผัสบริเวณศีรษะ เพื่อให้ครอบคลุมจากกิจกรรมอื่นที่สัมผัสบริเวณมือ และลำตัว
10. สวมหน้ากาก	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อหลีกเลี่ยงการถูกสัมผัสบริเวณหน้า	กิจกรรมนี้มีลักษณะที่เด็กต้องถูกสัมผัสบริเวณหน้าและศีรษะร่วมกัน ซึ่งเด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักหลีกเลี่ยงการถูกสัมผัสบริเวณหน้า และศีรษะ
11. ติดสติ๊กเกอร์ที่หน้า	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อหลีกเลี่ยงการถูกสัมผัสบริเวณหน้า	เด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักหลีกเลี่ยงการถูกสัมผัสบริเวณหน้า และยิ่งผิวสัมผัสที่มาโดนเป็นลักษณะที่เหนียวติดหน้า เด็กจึงจะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอย่างชัดเจน

ชื่อกิจกรรม	แหล่งที่มา	เหตุผลในการเลือกกิจกรรม
12. ทาแป้ง	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และ ฟอรัจูน ในหัวข้อ หลีกเลี่ยงการถูกสัมผัสบริเวณหน้า	เป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่สังเกตได้ง่าย อุปกรณ์หาง่ายในคลินิก และเป็นกิจกรรมที่สัมผัสบริเวณหน้า เพื่อให้ครอบคลุมจากกิจกรรมอื่นที่สัมผัสบริเวณมือ และลำตัว
13. แทะทู่แสนสวย	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และ ฟอรัจูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญไม่ชอบเมื่อร่างกายสกปรก	เด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักหลีกเลี่ยงผิวสัมผัสที่มีลักษณะเหนียวเหนอะ และไม่ชอบให้ผิวสัมผัสต่าง ๆ มาติดบริเวณผิวหนัง นอกจากนี้การลอกลายแพททูต้องใช้น้ำ ซึ่งเด็กที่มีภาวะดังกล่าวไม่ค่อยชอบเวลามีน้ำมาหยดเป็น
14. ทาโลชั่น	กิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกหนีต่อการรับความรู้สึกสัมผัสของ บันดี้ เลน และ เมอร์เรย์ ในกิจกรรมนวดด้วยโลชั่น แป้ง	เป็นกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่สังเกตได้ง่าย อุปกรณ์หาง่ายในคลินิก นอกจากนี้เด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักหลีกเลี่ยงผิวสัมผัสที่มีลักษณะเหนียวเหนอะ และจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังกล่าวสังเกตว่าเวลาทำกิจกรรมนวด โลชั่น เด็กจะแสดงพฤติกรรมขยะเขยง กางแขน กางขาออก อย่างชัดเจน
15. เล่นลูกบอลยางรัด	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และ ฟอรัจูน ในหัวข้อรู้สึกรำคาญไม่ชอบเมื่อเล่นบนพรม	ลักษณะผิวสัมผัสของพรมให้ความรู้สึกขยะเขยงเมื่อถูกสัมผัส คล้ายกับเวลาสัมผัสลูกบอลยางรัด ซึ่งมีลักษณะเป็นเส้น ๆ เป็นกลุ่มก้อนกลม และจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังกล่าวสังเกตว่าเวลาให้เด็กหยิบจับลูกบอลดังกล่าว เด็กจะหลีกเลี่ยงหรือหยิบด้วยอาการขยะเขยงอย่างชัดเจน

ชื่อกิจกรรม	แหล่งที่มา	เหตุผลในการเลือกกิจกรรม
16. ก่อกองทราย	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อรู้สึก รำคาญไม่ชอบเมื่อร่างกายสกปรก และรู้สึกรำคาญไม่ชอบเมื่อร่างกายสกปรก และรู้สึกรำคาญไม่ชอบเมื่อเดินเท้าเปล่าบนสนามหญ้าและบนพื้นทราย	นอกจากเท้าแล้ว เวลาเมื่อถูกสัมผัสทราย โดยเฉพาะทรายที่เปียก เด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักรู้สึกไม่ชอบ บางคนหลีกเลี่ยงที่จะสัมผัสทรายเปียก เพราะไม่ชอบผิวสัมผัสที่เลอะ เปื้อนติดมือ ปัดออกยาก
17. เล่นโฟม/ครีม โคนหนด	กิจกรรมที่ช่วยลดภาวะหลีกเลี่ยงการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสของ บันดี เลน และเมอร์เรย์ ในกิจกรรม เล่นโฟม/ครีม โคนหนด	เด็กที่มีภาวะดังกล่าวไม่ค่อยชอบสัมผัสผิวสัมผัสที่เลอะ เปื้อนติดมือ ล้างออกยาก และจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังกล่าวสังเกตว่าเวลาทำกิจกรรม เล่น โฟม/ครีม โคนหนด เด็กจะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยง อย่างชัดเจน
18. เล่นกาวสี	ดัดแปลงของเนื้อหาของแบบประเมิน TIE ของรอยยีน และฟอร์จูน ในหัวข้อหลีกเลี่ยง ไม่ชอบการระบายสีด้วยนิ้วมือ	เหตุผลที่ปรับจากสีเป็นกาว เนื่องจากเด็กที่มีภาวะดังกล่าวมักหลีกเลี่ยงผิวสัมผัสที่มีลักษณะเหนียวเหนอะ เลอะเทอะ และจากประสบการณ์การทำงานกับเด็กที่มีภาวะดังกล่าวสังเกตว่าเวลาทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับกาว เด็กจะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยง อย่างชัดเจน

จากนั้นทำการสร้างอุปกรณ์การประเมิน และตัวแบบประเมิน โดยในตัวแบบประเมินจะประกอบด้วยคำอธิบายวิธีการใช้แบบประเมิน คำอธิบายของแต่ละกิจกรรมประเมิน และพฤติกรรมที่แสดงออกในแต่ละกิจกรรมที่บ่งชี้ว่ามีภาวะหลีกเลี่ยงการรับรู้ความรู้สึกสัมผัส ซึ่งลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นได้มาจากประสบการณ์ของผู้วิจัย และการทบทวนวรรณกรรม ในขั้นตอนที่หนึ่งนี้จะได้แบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับแรก

2. นำแบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับแรกไปทดลองใช้ในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยให้เด็กแต่ละคนเข้าร่วมกิจกรรมประเมินทั้ง 18 กิจกรรม พร้อมทั้งได้ทำการบันทึกภาพวิดีโอไปด้วย ซึ่งผู้ที่ช่วยทำการบันทึกภาพจะไม่เข้าไปแทรกแซงหรือรบกวนการประเมิน นอกจากนี้ผู้ช่วยวิจัยในส่วนนี้ต้องมีความเข้าใจถึงลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกของเด็กที่ควรบันทึก

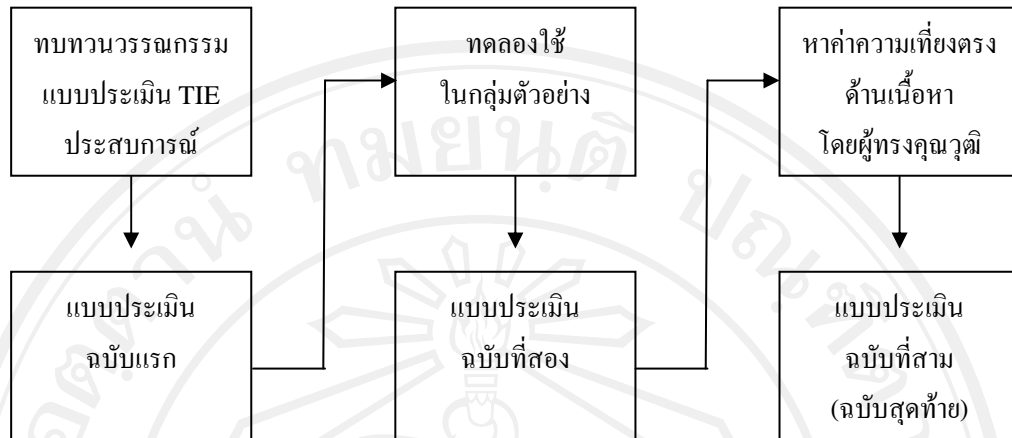
3. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกวิดีโอมาเปิดดูเพื่อสังเกตพฤติกรรมที่เด็กแต่ละคนแสดงออกในแต่ละกิจกรรมประเมิน แล้วทำการบันทึกพฤติกรรมที่พบและไม่พบลงในแบบประเมิน พร้อมกับบันทึกพฤติกรรมที่พบเห็นเพิ่มเติมที่ยังไม่ได้แสดงในตัวแบบประเมิน

4. นำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกวิดีโอ ไปให้นักกิจกรรมบำบัดที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องการอธิบายการบูรณาการประสาทรับรู้ความรู้สึก และมีประสบการณ์ทางคลินิกที่ใช้กรอบอ้างอิงดังกล่าวกับเด็กที่มีภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกจำนวน 3 ท่าน เพื่อสังเกตพฤติกรรมที่เด็กแต่ละคนแสดงออกในแต่ละกิจกรรมประเมิน แล้วทำการบันทึกพฤติกรรมที่พบและไม่พบลงในแบบประเมิน พร้อมกับบันทึกพฤติกรรมที่พบเห็นเพิ่มเติมที่ยังไม่ได้แสดงในตัวแบบประเมิน

5. นำข้อมูลที่ได้จากผู้วิจัยและนักกิจกรรมบำบัดอีก 3 ท่าน มารวบรวมแล้ววิเคราะห์เพื่อทำการตัดพฤติกรรมที่แสดงออกในแต่ละกิจกรรมประเมิน ที่สามารถพบได้ในเด็กปกติออกไป พร้อมกับเพิ่มเติมพฤติกรรมที่สังเกตเห็นที่บ่งชี้ถึงภาวะดังกล่าวในแต่ละกิจกรรมเข้าไป เมื่อเสร็จสิ้นขั้นตอนที่ห้านี้ จะได้แบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับที่สอง

6. นำแบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับที่สอง ไปหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเรื่องการอธิบายการบูรณาการประสาทรับรู้ความรู้สึก และมีประสบการณ์ทางคลินิกที่ใช้กรอบอ้างอิงดังกล่าว จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหา (content validity) ด้วยการหาค่าดัชนีสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruency: IC) ของลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกกับตัวกิจกรรม

7. จากนั้นทำการปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับที่สอง โดยคัดเลือกพฤติกรรมที่แสดงออกที่มั่นใจว่าบ่งชี้ถึงภาวะดังกล่าวจริง โดยพิจารณาจากค่า IC ที่ได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ร่วมกับความคิดเห็นของผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษา เมื่อเสร็จสิ้นขั้นตอนที่เจ็ดนี้จะได้แบบประเมินภาวะหลีกเลี่ยงหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี ฉบับที่สาม ซึ่งเป็นฉบับสุดท้ายในการวิจัยครั้งนี้

แผนภูมิที่ 3.1 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในระยะที่ 2 ของการสร้างแบบประเมิน
ภาวะหลีกหนีต่อการรับรู้ความรู้สึกสัมผัสในเด็กอายุ 3-5 ปี